

CSONGRÁDI LAP

VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

<p>Szerkesztőség: Főtér 27. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők. Megjelen minden vasárnap reggel. Kéziratok nem adatnak vissza.</p>	<p>Előfizetési díj: Egész évre 4 ft — Félévre 2 ft — Negyedévre 1 ft. Hirdetéseket a kiadóhivatal mérsékelt árjegyzék szerint számít. Egyes szám ára 8 kr.</p>	<p>Kiadóhivatal: Schvarcz Sándor könyvkereskedése, hová az előfizetési- és hirdetési díjak küldendők. Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr. Nyilttér petit sora 30 kr.</p>
--	--	---

POLGÁRTÁRSÁK!

Ne hagyjátok magatokat elámitani! A Hockpárt azt hazudja, hogy 300-an vannak. Ez hazugság és ijesztgetés! Mindössze 150 szavazó van mellettük. A többi Szivák mellett áll! Szivák Imre győzelme bizonyos! Csongrádvárosának Dr. Szivák Imre lesz a képviselője!

Választás előtt.

(S. A.) Még néhány nap — és a választás nagy napjára virradunk. Mindinkább közeledik az az óra, mikor ki lesz hirdetve, hogy kié nagy Magyarország ősrégi városának, Csongrád városának mandátuma, s ezzel együtt el lesz döntve e sok hányatáson és szenvedésen keresztül küzdött város sorsa, jövője.

Volt már Csongrádon képviselőválasztás máskor is, volt elkeseredett harc és küzdelem a győzelemért az elmúlt időkben is; de a józan felfogással és tiszta igazsággal magát úgy homlok-egyenest ellentétbe állító, erőszakoskodó párt, mint a Hock-párt, még nem volt. Hiszen e párt választóinak legtöbbször nyíltan bevallja, hogy ők Dr. Szivák Imrét szeretik, becsülik, meg is választanák szívesen, de van a pártjában-választói között — néhány ember, a községi párt vezérei, kire haragszanak s ezért nevetséges dühökben Szivák ellen fordulnak. Hát van-e a Hock-párt eljárásában józan-ság? menthető-e szenvedélyes, vad haargjok és boszújok, melynek nemtelen kielégítése végett megtagadják önmagukat, sirt ásnak közös kisebbségünknek, e városnak; elkövetnek mindent, hogy Szivákot megbuktassák!

Szép az a korteskedés, magyar ember természetében rejlik és nem lehet ellene kifogást emelni, ha az a tisztesség jellegével bír. De nem tisztességes a kortes mozgalom akkor, ha a vezetőket felkorbácsolt szenvedé-

délyek vad haragja vezérli átkos munkájokban. Nem emberi munka már az övék, működésüket nem a tiszta lelkiismeret vezeti, hanem a lelki vakság, mely oktalanságában nem ismer határt!

Szabad-e egy párt vezér-embe-reinek arra vetemedniök, hogy az értelmi tehetség alsóbb fokán álló szegény népet felbujtogassák a másik párt ellen!

Megegyezik-e a tisztességgel az, hogy a felebaráti szeretet és testvéri egyetértés szent ígét hirdető szegedi apát-plébánosnak, az Úr felkent papjának beszédébe bele üvöltessenek felbérelt czinkosokkal?

Hiszen módjában állott a Szivák-párt embereinek, hogy megháborgassák az ellenpárt szónokait akkor, midőn az Isten szabad ege alatt ámitottak, rágalmaztak és hazudtak össze vissza mindent; de hát a Szivák-párt megjegyzés nélkül hallgatta végig a fürmedvényeket, mert a botrányok előidézését nem ismeri kortesfegyvernek, mert meg tud és meg akar maradni a tisztesség korlátain belül.

Szabad-e annyira elragadtatnia magát egy párt intező elemeinek, hogy izgató beszédek elmondása után lélek-vásárlókká aljasítsák le magukat, hazug mondásokkal és bujtogatással feldűlják a családi békét, összeveszítsék a férjet feleségével, apát a gyermekével, jó barátot a jó barátjával, testvért a testvérével és rokont a rokonával? No hát ez oly bűnös űzelem, melyet nemcsak a társadalom ítél el, hanem elkövetői sem bocsáthatják meg maguknak soha e rút cselekményt.

De nem elégszenek meg elgyengült erejükkel. Segítséget hívtak a szomszéd városból. Az a nép boldogító kálomista-jezsuita, ki a népboldonító szerepre készen áll, ide is áttolta rokoszenves ábrázatát, hogy itt is izgasson, élessze a felbőszültek emberietlen haragját.

Ámbár a Hock-párt ilyen módon korteskedik és akar érvényt szerezni törekvéseinek, mi mégis a legszebb és biztos reménnyel nézünk a választás elé, mert ismerjük Csongrád város választó polgárai többségének

tántorithatlan becsületességét. Meg vagyunk győződve, hogy az örök pokol lángoló tűzéval való fenyegetés sem téríti el az igaz ügy kipróbált és megedzett bajnokait nézetük-től, mert szülővárosunkat romlatlan kebellet szeretik s ezért a kis hazáért, hová mindnyájunkat egy-egy rög csatol, hol apáink porladozó hamvai nyugosznak, hol élünk s halunk kell, tudni fogják mit kell tenni.

Dr. Szivák Imre az, kinek becsületos, tiszta jelleméről, szeplőtelen hazafiasságáról széles e hazában mindenki meg van győződve; kinek kiváló észtehetsége és kitartó munkássága oly tündöklő eredmények, hogy sok-sok város lelkesült örömmel üdvözölné őt magáénak: ő az, kire Csongrádvárosának oly nagy szükség van, mint árváknak a jó apára.

És mert városunk választó-polgárságának többsége rendíthetetlen sziklafalként sorakozik az igazság zászlója alá, erős hitünk az, hogy a zászló, melyet büszkén lobogtatunk, győzni fog!

Dr. Szivák Imre lesz Csongrád város orsz. képviselője!!

Gyöpre magyar!

Mottó:
Kántor, maradj a fa-dudánál!

A *Tiszavidék* mult heti számában *Egy Hochista* aláírással ünnepi vezérezikkeske, s ugyanott a „nyilttér”-ben két darab pompás szellemi röppentyű érte meg szerencsés születése napját.

Az első kettőnek tüzes nyelvektől vemhezett fogantatója senki más, mint a hirneves irodalmi tanférfi, Csongrád város saját külön Görgéije, a helybeli 48-as párt kitévésére váró halálmadara; míg utóbbi cikkeske alatt a szent hitünk céljaira készült nemzeti akol czimeres szilaj bikájának, ötvenes-sülyesítő György gazdának saját keze keresztvonyítása ékeskedik.

Bár szerzőik szellemvilágához képest a kedves irodalmi sziporkák lelemény s választékosság tekintetében egymásra licitálnak; egy dologban közös náluk az egyetértés — *m a g n a i n g e n i a c o n v e n i u n t l* — a gyalázkodó butaság fufangjával oktanul mindketten reám rohannak, s ököristállóban kiművelt esztetikai műérzéssel köpködik a leghitványabb piszkolódásokat.

Történik pedig mindez lapunk 2-ik számából „A g á r d a” czimen ismert közlemény érthető hatása alatt.

Annak előre bocsajtása mellett, hogy

a művészileg rajzolt gárda megörökítéséhez részemről egy árva tollvonással sem járultam, s így a szemérmetlen rágalmi nyilaival sérthető sem vagyok: elég annyit kijelentem, hogy a „Tiszavidék” 3-ik számában hemzsegő hazug ráfogásokat és arczátlan szemtelenedést mindkét oldalról a leghatározottabban visszautasítom, s Kuklics Györgyöt és Söhlya Antalt mind addig, míg a nyilvánvalólag személyemet illető ok nélküli meghurcolásért engem a polgári becsület szabályai szerint meg nem követnek, — tisztességtelen embereknek fogom tartani!

S ezzel a dolognak egyéniségemet illető érdemi részével végeztem is.

Midőn azonban napnál világosabban áll előttem, hogy nevenek mosdatlan szájú kortesek által a választási harcba keverése nem egyéb galád cselekedésnél: fönnmarad részemre a kötelesség, hogy a könyörtelen igazság világításában mutassam be azokat, kik rám és pártunk ellen a legaljasabb hazugságok ádáz fegyverével rontanak.

Megvallom őszintén: nem szívesen teszem. S midőn aggodalmimmal számot vetve mégis előlépek, cselekszem egyedül azért, mert én a tollnak hatalmát nem hétköznapi botrányok földezésére adott erőnek tekintem, mint a Tiszavidék népbolondító irastudója, de igenis a fölvilágosult, egyeneslelkű, becsületos meggyőződés közvetítőjének azok szívéhez, kiket a buta esztelenség szószátyárjai, s kendőzött gonoszság farizeusai megnyergelni akarnak.

Hogy az igazság kimondása e derék uraknak sajogni fog, — azt én nagyon jól tudom; s föltételezem róluk, hogy miatta akár be is törik a fejemet. Ez azonban a a dologon nem változtat. Véges ember elmulhat, de az élő eszme, az igazság, idők végéig fönnmarad. Rablók el nem lophatják, tűz föl nem emésztheti, — lelketlen pap, tudatlan kántor el nem földelik soha!

S az igazság kimondásának kötelessége készítet arra, hogy első sorban a „Tiszavidék” garabonciásával foglalkozzam. Az a fülsértő hang, mely „A dandár” című czikket a tisztelendő lap élére méltóvá avatta, önkénytelen is a hosszúfüles időjóst varázsolja elénk, s a hang után indulva egyszerre rájövünk, hogy így megszólalni csak is a parochiai zabszalman tengődő — kántor képe!

Ha a sorok közt rejtve bujkáló szellemszíkranak heve égeti agyunkat; az idézetek tárházának reneteg tudása bilincseli le elmenket, — vajh! kire gondoljunk, ha nem a mi érdemekben megöszült, glóbusidomító, szerény — agg tudósunkra?

S ha figyelemre méltatjuk azt a hasonlithatatlán bölcseséget, mely az élettapasztalások approbált tanácsaival kedveskedik, — nem a jubilált paedagogusnak jószágos, szelid arca tekint-e belőlük reánk?

Ha finomult aesthetikai érzékkel, s gyakorlati műértő apparatussal élvezzük a stylus kiváló szépségeit, s az előadásnak fülbemászó melódiáját, — másokra sejtven, nem volna-e gondolatunk hálátlan és sértő — a zeneköltő fa-dudásra...

S ha látjuk a „mottó” parányi 4 sorában megnyilatkozó hamisítatlan őserőt, melyet a jókedvű Isten csak egyetlen földi masának adhatott: kérdem, oh lehet-e ez más, mint a mi — rigmus-vetelő Tyrtaeusunk?

S midőn a 48-as körnek honfiai érdemekben gazdag elnökeről szóló dithyrambokon elfásult lelkünk föllángol: kit keressünk a babérosztó irodalmárban, ha nem önönmagát a cs. kir. muszkavezető sziksós nemest, a hazafiui erények tündöklő mintaképet, kinek bal vállán egykor Kossuth jobb keze nyugodott!...

Es kire gondoljunk a saját gyermekét fölfalni készülő mythologiai hősből, ha nem a mi disz... no, nem mondom ki, — eh kimondom! — a mi diszes nyelvű Mariusunkra, a ki felszázados közéleti szereplése alkonyán minden évről 365 meg-

szolgált fiasko kudarcra miatt ostromolja a villámszóró eget?

No de utoljára, mert száz szónak is egy a vége: Tolláról a madarat, hangjáról a... kántort! Beszéljünk hát egész világosan!

Söhlya Antal ur, mint macska az esőt, kiérezte, hogy a „A gárda” írója rajtam kívül más nem lehet. Honnan merítette ezt a meggyőződését, kutatni nem szándékom. De hogy állítása — bár az ellenkezőt is büszkeségemnek tudnám, — teljesen alaptalan, csak ismételni vagyok kénytelen. Mert a dolog úgy áll: ha a helybeli, vidéki, vagy néha napján a fővárosi lapok egynemelyikében is Csongrádról szóló, helyesírási hibákkal s Krisztus előtt lomtárba került gondolatficzamokkal teljes, egyebekben ürességtől kongó, száraz, élvezhetetlen, de mindannyiszor czélatos hazudásokkal garnirozott közleményre akadunk, mérget vehetni rá, hogy azoknak (álnév alá burkolt) beküldője a „Paedagogiai Szemle”-ben 40 forintokért megjubilált csongorádi kántor, mivelhogy

Tejfel, turó, vaj, író,
Söhlya tana nagy író;
Tíz-, viz-, gyász- és baleset,
Ő írja meg, hogy esett...

És Söhlya tatának, ki véghetetlen dicsvágyó s a legszélsőbb komikumig hivalkodó emberke, az a tudat, hogy neve egy-egy közleménnyel kapcsolatba hozott, — ha mindjárt világos hátrányára is, — éppen elégséges, hogy magát, mint jubilált hírhordó, közöttünk a tollforgató ifjabb nemzedék Nestorának tekintse nemcsak, de föltétlen jogot formáljon arra, hogy velünk szokott durva modorában gorombáskodjék.

Tőlünk persze, kik a vén csataló bakugrásain gyakorta jóizület mosolygunk, távol áll, hogy az őreget komoly számba vegyük. Elnéziünk neki sokat, mindent úgy szólván, s épp ennek köszönhetem jó magam is, hogy Hazafy-Veray János ur derék lantos társa ma utalat tárgyanak tekint (!) megvetéssel fordul el tőlem (!) fekete lelkűnek nevez (!) s nem alább, de teljességgel oda szán, a hová őt, egynemely kedves czimborájával együtt már rég Kozareknak szerepe lett volna felfüggeszteni.

Hát van a türelemnek is netovábbja! Mig a vén csuvikot természetes butaságainak korlátai közt hahogni láttam, nem volt hozzá szavam; midőn azonban a polgári kör szeplőtlen előéletű korteseinek köpönyegforgató gárdájában a legarczátlanabb hazugságok s legpiszkosabb rágalmak terjesztésével akarja a tiszta becsületet bemocskolni, kénytelen vagyok egész az ő szellemi színvonalára helyezkedve kérdeni:

— Hát, hazaáruló vén tillinkós, — kend az az Alvinczi?...

— Kend az, a ki a muszkavezetés utján szerzett nemesi érdemek magaslatáról az egyszerű, becsületos munka embe- reit pökhendi módra lenézi?

— Kend az, a ki a szabadelvű polgári körrel politikai vadházaságra lépett 48-as pártnak törvénytelen korcs magzatát a szelídlelkű szentatya keresztvizére tartotta?

— Kend az, a ki repedt sarku béres kölyökből — Isten különös kegyelme folytán — prémes bundához jutván, ma a szegény hajós nevének csak maró gunnyal veszi tájékozó szája szélére?

— Kend az, a ki a politikai kamélon-ság minden színváltozásait megjátszotta, s ma mégis másoknak erkölcsi oktatást adni vakmerő?

— Kend az az öntelt nevelésügyi kapacitás, az a saját költségén megszerlegezett füzfa-poéta, a kinek tudományos dolgokhoz éppen annyi köze, mint bagoly-nak az Ave Mária-hoz?

— Kend az az öntelt nevelésügyi kapacitás, az a saját költségén megszerlegezett füzfa-poéta, a kinek tudományos dolgokhoz éppen annyi köze, mint bagoly-nak az Ave Mária-hoz?

— S kend az a véres száju kolomp-sörgető, a ki még Csatár alatt a zsidókat

karóba huzni, kerékbe töretni akarta, most pedig a közös nyereségre nyitott politikai bordély szüzeinek epedő karjaiba csalogatni szeretné?

— Ugyan ugy-e, vén tökfilkó, még is hát kend az az Alvinczi?...

No hát tudja meg kend érdemes Söhlya Antal uram, s juttassa tudomására azoknak, a kiket illet, hogy azt a fél-félcsepejű hadnagyocskát sem a féleszü kántor rágalmi, sem a feszülettel korteskedő pap hazudozása, sem a szent életű kilenczes-osztó mindenek áskálódásai, sem a megnyergelt György gazda oktondi sértegetése, sem a szőlőkapásból lett gögös parasztkárnak éjjeli örök szellemét föl- idéző dühös fenyegetései, sem a lelketlenül fölbujtott, alávaló módon tévutra vitt szerencsétlen nép zajongása — nem tartják vissza attól, hogy az igazságot bárkinek a szeme közé vágja.

Különösen tehát önnök, ki a hosszú-fültiek természetos adományai birtokában annyira ért az időjóslás és gondolatolvásás ördögi mesterségéhez, tanácsos erről soha meg nem feledkeznie!

Ha hosszú 70 esztendő alatt korpával megtömött fejelágya benőni nem tudott, midőn fél lábával már a gödör szélére lépett, szivveljen meg legalább az életalkonyán egy jóakaratu bölcs tanácsot:

Tegye le ön reszkető kezéből azt a tollat, — melynek forgatására hivatva soha sem volt; lépjen le az irodalmi és politikai élet szinpadáról, melynek Paprika Jancsi szerepét már ugy is végig játszotta; térjen magába, s nja-bánja meg azt a véghetetlen sok hazugságot, mit életében elkövetett; csücsüljön meg szépen a klóruson s Isten dicsőségére maradjon mindéig — a fadudánál!

Ezt tanácsolja önnök:

Tury István.

Ujdonságok.

január 24.

— 20.000 frtos adomány. Mint megbízható forrásból értesülünk, az egyesült ellenzék csongrádi végrehajtó bizottsága 20.000 (Húszezer) forintot kapott kezéhez oly czélből, hogy azt olyan munkás emberek között ossza ki, kik télen semmiféle munkával nem foglalkoznak. A „párt” azt határozta, hogy ezen összeget a földmunkálatokkal foglalkozó kubikosok között fogja szétosztani, mivel azok télen át nem dolgozhatnak. — Az összeg ünnepélyes kiosztását f. hó 24-én, azaz ma vasárnap délután 2 órakor a „polgári kör” helyiségében fogják eszközölni. Öszintén gratulálunk a nemes szívű adakozónak!

— Egy rakoncátlan káplán. Midőn Ivánkovich János apát-plébános ur, a szegedi II. kerület kitünő tehetségű szabadelvű párti képviselőjelöltje a város közházának udvarán beszédét tartotta, Bajcsy Gábor helybeli róm. kath. káplán azon vakmerőségre vetemedett, hogy 20—30 felfogadott kubikost felizgatva, azokkal együtt beleordított az apát úr beszédébe. De mivel sem a számár ordítás, sem a kutya ugatás nem hallatszik fel menyországba, hát a káplán ur és társainak vad ordítása is elhangzott a légiürben a nélkül, hogy akár emberben, akár lóban kárt tett volna. Az egészben csak az a sajnálatos, hogy ezt oly egyén tette, ki magát művelt embernek meri nevezni. Mindazáltal meg vagyunk győződve, hogy lesznek, a káplán urhoz hasonló egyének, a kik helyeselni fogják a káplán ur eljárását, sőt mérget vehetünk rá, hogy a „Tiszavidék” című lapban még dicsőítve is lesz ezen piszkos eljárásáért. Különben oly arczátlan plébánosnak, mint

Hegyi Antal, csak ily rakonezátlan káplánja lehet. Gyönyörűséges egy pár firma!

— **Kibotózott lelkipásztor.** Ugyan csak Hegyi Antal szelid természetű lelkipásztorunkkal esett meg a történet, hogy midőn Róka Bábával a tanyák között kocsizott egyik tanyáról a másikra, hogy a tanyai szavazókat valahogyan megnyerje Hock részére, történetesen egy olyan gazda tanyájára vetődött be, kinek feleségét egy izben minden ok nélkül a templomban meg-rugdosta. Amint meglátta a gazdaszony ló-természettel megáldott lelkipásztorunkat, felkapott egy kormos szénvontót és azzal fogadta a hivatlan vendéget. Szent atyánk nem vette tréfára a dolgot, hanem azonnal kerekelt oldva, elkezdett futni. De mivel nagyobb tekintély okáért reverendába volt öltözve, lába megakadt a csuhába és a fagyos szántáson hasra vágódott. E közben a menyecske utól érte és a plébános ur püspök falatjára vagy hármat rá huzott. Hegyi Antal azonban, mintha semmi sem történt volna, másnap reggel bejelentette a Hock pártnak, hogy a tanyák között 20 választót esküdtetett a Hock zászlajára. Mert hiszen a szent atya karvaly ábrázata már pirulni sem képes!

— **Ártézi kut.** Csongrád város közönségének régi óhaja jutott a megvalósulás stádiumába, midőn vármegyénk közgyűlése az artézi kut építésére vonatkozó községi határozatot helyben hagyta. A vállalkozó, Mayer szegedi mérnök, a kut furásához szükségelt fatorony felállítását a piaztéren már megkezdette s annak elkészültével a kut furást a jövő hét elején akadálytalanul meg lehet kezdeni. A vállalkozó mérnök, a ki különben kitűnő geológus, reméli, hogy a szentesi artézi kut vizéhez hasonló forrásvizet 235—250 méter mélységben meg fogja találni s a kut furását 40 nap alatt befejezi.

— **Hegyi Antal mint kereskedő.** Szilber János ur, a „Tiszavidék“ szerkesztője, a ki néhány héttel ez előtt még oly hűséges képét szokta nyújtani szelid lelkű plébánosunk apostoli áldásos működésének, a főszolgabírói hivatal, mint első fokú iparhatóságnál Hegyi Antal ellen fölötte érdekes pert indított, melynek kimenetele elé részünkről is a legnagyobb kíváncsisággal tekintünk. Szilber János ur, a ki tudvalevőleg könyvkereskedő és könyvkötő mester, nem csekély megütközéssel tapasztalta már évek óta, hogy a nála raktározott „Rózsafüzér“, „Orgonavirág“, „Szent Család“, „Krisztus Atyafisága“ stb. imakönyvek, naptárak és diszes olvasók iránt a kereslet és vételkedv annyira megcsökkent, hogy árúit a legnagyobb kínálat mellett sem igen tudja értékesíteni. A váratlan fordulat utoljára is arra ösztönözte t. kollégánkat, hogy a dolognak végire járjon, a mi neki teljesen sikerült is, mert miként említett beadványában elmondja, szent atyánk a templomi szószékről szokta hirdetni, hogy nála olyan olvasók kaphatók, melyek a Krisztus tárgyában lettek megforgatva, az imakönyvek és naptárak közül pedig csak azok jók, melyek tőle szereztetnek be, szóval derék lelkipásztorunk, a „szüz özvegyek“ patronusa, nemcsak kortestanyává, de kereskedők barlangjává is tette templomunkat s a kérdéses tárgyakkal már 5

év óta iparszerűleg üzött rendszeres kereskedést folytat a nélkül, hogy erre iparengedélyt szerzett volna, és pedig mint Szilber ur mondja: „világosan oly célzattal, hogy telhetetlen papzsákját a jogosult iparüzők érdekeinek rovására teli tömhesse!“ Szilber ur kártérítési követelése kerek számában — 1000 frt.

— **Sorshuzás.** A folyó évben állítás alá eső, 1871-ben született hadköteles ifjak sorshuzása tegnap d. e. ment végbe a város közházánál. Az állítási lajstrom adatai szerint az említett korosztályból Csongrád város 239, Kistelek 71 s Csany község 20 hadkötelest állít sorozás alá.

— **Egy toladó lelkipásztor.** Hegyi Antal galamb-szeleidségű szent atyánk Hock János érdekében-házzról-házra jár korteskodni, sorba veszi a választók házait suhajtárjával, Baba Rókus vázlatrajz gyártó polgártársunkkal és a választókat saját házuknál igyekezik megnyerni mindenféle ámtással és a „szabadelvűpárt“, valamint annak jelöltjének: Dr. Szivák Imrének rágalmazásával. Legtöbb esetben azonban megesk rajta, hogy egyszerűen olutasítják. Ha pedig sikerül neki egyik-másik, a nélkül is gyenge lábón áll, és korlátolt észjárású választó polgárt alaposan elámtania, akkor nyomban kiveszi nadrágja zsebéből a feszületet és az illetőt megesketteti a feszületre, hogy szavazatát Hockra adja. Másnap azután az, „Egyetértés“ rendes levelezője, a 48-as párt halálmadara, Csongrádnak kegyes jóltevője és templomunk fő-fő éneklésze megírja, hogy a „Szivák-párt“ veszteget, itat, etet, és Dr. Cicatricis főszolgabíró házzról-házra jár korteskedni...

— **Por hiutés.** Régi kopott fegyver az, melyet a „Hock párt“ használ a „Szivák-párt“ ellenében. Ugy látszik, hogy a t. Hockista urak a nemzet legnagyobb demagogjától, Csátár Zsiga bátyántól kapták örökbe. Folytonosan azt hangoztatják, hogy azon esetben, ha Hock János lesz a képviselő, hát akkor az adó kevesebb lesz és az artéri terheket majd az ország fogja nyakába venni. No hát aki az ilyen hitvány ámtásoknak hitelt ad, az vagy agylágyulásban szenved, vagy elfogult annyira, hogy nem érdemes még a felvilágosító szóra sem. Hiszen volt már városunknak mindenféle elvű képviselője, pl. ott volt előzben Éder István, aki az ugynevezett „balközép“ párthoz tartozott, ugyanahhoz a párthoz, melynek örökébe most az ugynevezett „nemzeti párt“ lépett. Volt a 48-as és függetlenségi mint Csátár Zsigmond. Volt miniszter képviselőnk: Órdódy. Volt kormányparti képviselőnk és mit tapasztaltunk: azt, hogy az adó, a trafik, a bélyeg csak megmaradt és meg is fog maradni, akár 48-ast, akár nemzeti pártit, akár kormányparti képviselőt küldünk fel a parlamentbe. A különbség az, hogy egy olyan egyén, mint Szivák, ki a kormányjal jó viszonyban van, számtalan bajainkat sokkal inkább képes enyhíteni, mint egy olyan egyén, aki a kormányjal újjat huz. Hát azt elhiheti-e valaki, hogy majd az ország összes községei el fogják vállalni az artéri terheket? Bizony azt nem fogják! Mert hát az egész tiszavölgyét csak 60 egyén képviseli az országgyűlésen. A többi 380 részint Erdélyből, részint a felsővidékről való, részint túl a dunai kerületeket képvisel. Hát, akik azt hiszik, hogy az a többi 380 képviselő majd önkényt elvállalja a Tiszavölgy 25 millió adósságát, azok: kötözni való bolondok. A kik pedig az ily hazugságokatt erjesztik, azok meg — rossz

lelkű, hitvány népámtók, kik nem érdemelnek mást, mint azt, hogy kikorbácsolják őket a határból. Szivák Imre kivitte azt hogy a kormány már eddig másfél milli artéri terhet elengedett. De csak is azért volt képes ezt tenni, mert a kormányja jó viszonyban van. Mi lesz akkor, ha a választók elhagyják magokat ámtáni é Szivákot el ejtik? No hát az esetben, minden artéri birtokos koldus-botra jut. Mei hiszen Hock ur jó szónok ugyan, de a artéri ügyekhez anyit ért, „mint hajdú a harangöntéshez.“ De mi lenne akkor, ha a Hock János ur pártja, a „nemzeti-párt“ többségre jutna? Hiszen a „nemzeti-párt“ az, mely az ország összes hivatalnokainak a fizetését majd még kétszer annyival szándékozik felemelni, mint amennyivel most az adott sanyaru viszonyok közt kénytelenek megelégedni. Hiszen akkor az ország költsége 10 millióval emelkedne. Bizonyosak vagyunk benne, hogy azon esetben, ha Hock János ur lenne a képviselőnk, egy év multán atokkal és szitkokkal illetné városunk adófizető közönsége mind azok nevét, kik szavazatukat Hock urra adták. Mind ezeket figyelembe véve, bátran kiált-hatjuk: Le a népámtókkal! Le a porhintókkal! Le Hock Jánossal! Éljen Dr. Szivák Imre, Csongrádváros képviselő-jelöltje!

— **Vizes ürge.** Ki lenne más, mint Rókus polgártársunk, a ki teljes életében komoly munkával sohasem foglalkozott. Paraszt ember létére sem az eke szarvát, sem a kaszát és kapát kezébe nem vette, hanem úgy élt meg és úgy szerzett vagyont, hogy ide oda szaladgált, mint a „vizes ürge“ Majd mint kontár mérnök, majd mint vőfény, majd mint zugirász, majd mint bucsui előénekes, majd mint községi előjáró, katona felszabadító, katona quartélyozó, rét felosztó, lánczhúzó, násznagy, templom-szolga, ideoda szaladgáló, kasza-kapa kerülő egyén volt. Majd mint kormányparti, majd mint 48-as, majd mint nemzeti párti kortes és felfogadott hazudozó ússa keresztül az élet fadaralmait. Hát ez a tisztos férfiú Ivánkovics János apát plébánosra azt hazudozta a népnek, hogy az tulajdonképen nem is pap, hanem reverendába öltöztetett színész. No hát Rókus bácsi, maga meg nem tisztességes ember, hanem egy felfogadott hazug! Méltó szolgája és tanítványa Hegyi Antal plébánosnak, ki egyebet sem tesz, mint folytonosan hazudozik, ámtit és toladodik. Öleljék meg egymást és csókolják meg egymás mocskos ábrázatát.

— **Erőszakos papi korteskedés.** Hogy az ellenpárt mily végtetekig menő és a legvakmerőbb törvénysértő eljárást követi el Hock páter érdekében, igazolja azon szomorú tény, miszerint Hegyi A. plébános egy helybeli előkelő állású polgárnak megizente, hogy ha Hock páterre nem szavaz, kitéti a templomból az illető által saját költségén és a templomnak adományozott kegydíj mellett felállított székét. Vajjon összeegyeztethető-e a plébános ur ezen kortesfogást papi állásával és a politikai szent meggyőződés tisztességével; kérdjük mi?

— **Uj vasuti megállóhely.** Mint biztos forrásból értesülünk, az államvasutak igazgatósága vasutvonalunknak a „Szent Imre“-ről nevezett tanyai iskolánál fekvő részén, a körzetbeli tanyai lakosok érdekei szempontjából, f. évi március hó elejével új megálló helyet fog létesíteni.

CSARNOK.

Mért lett az „öreg úr“ 48-as?

— Adalékok a világtörténelemhez. —

Kovács Kis Péter, György gazda és a nemzet nagy kántora, városunk e kiváló jöltevéje, 333 th. ezim tulajdonosa, örökösen jubiláló szeretve tisztelt volt munkatársunk, azon egyének, a kik sem az egyik, sem a másik párt előtt nem számítanak; a kik Csongrádváros közönsége előtt komoly számba egyáltalán nem jönnek.

K. Kis Péter nem szeret ugyan dolgozni, de azért a magyarokat pártolja, mint azt annak idejében nyilvánosan kijelentette.

György gazda, hogy kit pártol, azt eddig senki sem tudta megmondani, még a legbizalmasabb barátja sem. Meggyőződése alá van vetve a — holdjárásnak. A nemzet nagy kántora, a ki a kántori címet restelli, mert magát „főnéklész“-nek írja alá (azért-e, mert itt „alénéklész“ nincs, vagy, hogy az izraelita kántortól, Lichtenstein bácsitól meg akarja magát különböztetni?) 48-as és függetlenségi párt még nem is létezett.

Irányi Dánielt nem kevesebb, mint 4 évvel előzte meg.

Mért a 48-as és függetlenségi párt csak 1867-63-ban keletkezett, ő pedig már 1864-ben kijelentette, hogy a Habsburg ház egy tagját sem tűri

meg Magyarország trónján; nota bene azért, mert 1864-ben sikertelenül esdekelt még akkoriban Austria császárijánál oly czéltől, hogy neki és törvényesen leszármazó örököseinek a magyar nemességet „Szikta vi“ előnévvel adományozni ne terheltekk. Kérvényét azzal indokolta, hogy 1848-ban a magyarok által az osztrákok ellen táborba szállásra kényszerítettven, az osztrák tisztnek kiváló szolgálatakat tett. O Felsőségnek pedig ezen alaposan indokolt kérvényére mit sem méltóztatott határozni, sőt mi több, a kérvényt, mivel bélyeg nem volt rajta, azok az átkozott, bélyeg-falók meg is lelejtezték.

Hát nem elegendő ok-e az arra nézvést, hogy egy érző-vérző honfi kebel esküdt ellensége legyen a közönséges kormányoknak és a bélyegnek?

Annára tönkre tenni egy nagy férfiú merész képzelődéseit, mint a mennyire tönkretette Söhlly tatót a kérvényének hátlapjára vezetett azon végnélküli végzetes végzés, mely halál-harangként sügött a kántori fülekbe:

„A bent foglalt kérelemre O Felsőségnek mit sem méltóztatott határozni!“
Szornyúság! Így banni el egy országszerte ismert publicistával!

Pedig hát kántor úr már egészen beleélte magát abba, hogy mint újdonsült magyar nemes, a legközelebbi nagypenteki passiót fején sastollas kalpagban, s oldalán széles fringival - mit a vágóhídnál birka vérbe fog mártogatni, s aztán ráfogja hogy Savojai Eugén alatt Budavár visszafoglalásánál forgatta meg valamelyik őse egy kutyafejű török bég mellében — fogja elénekelni az igaz-

bívó kátholikus híveknek illendő bámulatára.

Es ezek a szép álmok, mind füstbe mentek azzal a végzetes kabinet-irodai értesítéssel, hogy „O felsőségnek a bent foglalt kérelemre mit sem méltóztatott határozni!“

— Düljön romba a birodalom! — kiáltott fel és öklével megfenyegette a magyar országgyűlés megnyitását ábrázoló aranyramás képet.

Erős fogadást tett, hogy leirhatatlan, kimondhatatlan bosszút fog állani.

Lesz még kántor tagja a magyar parlamentnek! Ekkor fogamzott meg agyában a gondolat, hogy Csátárt, a ki még akkor Löffelholz névre hallgatott, beválasztatja honatyának.

De leginkább az esett rosszul az öregnek, hogy supplensével, Santha Jánossal, a nemesség kivívása reményében előre megfeszítette az ősi címert. A művész alá is pingálta: „Festő Santha János.“

A nemesi czimer valóban művészi izléssel volt összeállítva. Mint az öreg ex-nemes mondá, Magyarország czimer-tárában az első helyet foglalta volna el.

Diszitményel az öreg úr ifjúkori élettörténetéből kerültek elő.

Kivülről egy paizs, melynek fehér mezejében egy piócás tó a majsai széksós-tavat ábrázolja. A tó partján egy félmeztelen koldus ül, a kinek hátáról izmos borbély legény egy lópiócát akar leszakítani, de bármennyire húzza-vonja is, kinyújtja ugyan, de nem képes sem el-, sem leszakítani. Körülötte ez a jelmondat áll: „Ne hagyj magad Schléssinger!“

A paizs tetején öt ágú korona, melynek középső kimagasló gombján a tudomány jelképe: egy bagoly ül.

A paizs jobb felén hárompapos temetést ábrázoló kép s az öreg úr bucsuztatóiból a magyar költészet öröklő reneke:

„Midőn a vízbe fulladtál, jaj be sokat ihatál!“

Tudvalévőleg az öreg úr ezt a bucsuztatót zengette el egy 16 éves vízbe fült leányzó ravatalánál.

Erre a versére még maig is büszke.

Képzeld el már most a t. olvasó, hogy mennyire bántotta a közhaza dicső polgárát s Csongrádváros érdemes jöltevéjét, kérvényének hátlapjára vezetett az a bizonyos végzés: „O felsőségnek a bent foglalt kérelemre mit sem méltóztatott határozni!“

Most már tisztába lehet a t. olvasó azzal is, hogy mért lett az „öreg úr“ olyan yeres szájú függetlenségi és 48-as?

Mi azonban azt is tudjuk, mért rugta farba az annyira kiabált 48-at, mért adta föl eddig oly igaz meggyőződésből vallott elveit?

Ha oly kíváncsi rá a t. olvasó, azt is meg-sugjuk:

azért, mert az „öreg úr“ csak színleg volt 48-as, valósággal azonban mindig az ultramontan zászlónak volt alattomoskodó katonája!

Felelős szerkesztő: ÉDER JÁNOS.

Kiadó lap-tulajdonos: SCHWARCZ SÁNDOR.

Melyik lapra fizessünk elő?

Gazdag tartalmánál, nagy terjedelménél fogva a legolcsóbb magyar lap az

„EGYETÉRTÉS“

a mely az új évvel immár 25-ik évfolyamába lépett. Ez a magyar olvasó közönség legtekintélyesebb lapja. Hiteles forrásokból származó értesüléseinek gyorsasága, alaposasága és sokasága, rovatainak változatosság, kitünősége, a különböző olvasmányok gazdag tárháza tették népszerűvé. A kormány körében előforduló eseményekről az „Egyetértés“ olvasói értesülhetnek első sorban. Az országgyűlési tárgyalásokról a leg részletesebb, tárgyilagos hű tudósítást egyedül az „Egyetértés“ közöl. Bármely párthoz tartozzék is a képviselő, beszéde az „Egyetértés“-ben a legterjedelmesebben közöltetik. Ez az óriási terjedelmű lap egyszerre két homlokegyenest ellenkező irodalmi czélt szolgál, mert naponkint megtalálja benne a család, a hölgyvilág a maga szépirodalmi olvasmányait a világirodalom legkitünőbb íróinak legújabb regényeiben, talál benne tereczekiket legjobb íróinktól, divattudósítást Párisból stb., ugy, hogy nincs szépirodalmi lap, mely az „Egyetértés“-nek e rovatával a versenyt kiállhatná.

S ezzel szemben ott van az „Egyetértés“ nek oldalakra terjedő politikai és közgazdasági része, mely megbízhatóság, komolyság és jelentőségteljes tekintetben utólrhetetlennek van elismerve a magyar sajtóban. Egyik legfőbb érdeme az „Egyetértés“-nek, hogy az események ösmertetése körül soha semminemű tekintetektől sem hagyta magát befolyásolni, s mint teljesen független lap fölötté áll minden pártérdeknek és csak az igazságot szolgálja. Az egész sajtóban legnagyobb terjedelmű országgyűlési tudósításainak is mindenkor a párttekinteteken felülemelkedő részrehajlatlanság szerezte meg a közelismerést, mely abban nyilvánul, hogy az „Egyetértés“ olvasói között minden pártból találunk híveket.

Az „Egyetértés“ gazdasági rovata elismert régi tekintélynek örvend. A magyar kereskedő s gazdáközönség, az iparos és vállalkozó nem szorul többé idegen nyelvű lapra, mert az „Egyetértés“ kereskedelmi s tőzsdei tudósításának bőségével a többi lapok már föl sem veszik a versenyt. — A kereskedő, az iparos s a mezőgazda két évtized óta tudja már, hogy az „Egyetértés“ ben megtalálja mindazt, a mire szüksége van, s e miatt az „Egyetértés“ ma már nélkülözhetetlenné vált, mint a hazai kereskedelmi, ipar- és mezőgazdasági forgalom magyar nyelvű vezérlapja. Üzleti dolgokban az „Egyetértés“ a legjobban informált lap Magyarországon.

A rendes rovatokban s a fölmerülő eseményekről legnagyobb terjedelemben közölt bö tudósításokon kívül végre csak az „Egyetértés“ 3 speccialis rovatát említjük meg, melyek országos hírre tettek szert. Ezek: az Irodalom, a Tanügy és a Mezőgazdaság, melyek mindegyike egy-egy szaklapot képes pótolni. A ki olvasni valót keres és a világ folyásáról gyorsan és hitelesen akar értesülni, fizessen elő az

„EGYETÉRTÉS“-re,

melynek előfizetési ára: egy óra 1 frt 80 kr., negyedévre 5 frt s egy évre 20 frt. Az előfizetési pénzek az „Egyetértés“ kiadóhivatalába küldendők. Mutatványszámokat a kiadóhivatal kívánatra ingyen és bérmentve küld.

Az „Egyetértés“ felelős szerkesztője és kiadótulajdonosa:
CSÁVOLSZKY LAJOS.

Az „Egyetértés“ kiadóhivatala:
Dalszínház-utczá 1. szám.
(Az operaházzal szemben.)

Fontos találmány gyengeség ellen!

FÉRFIAKNAK

A cs. és kir. szab. Potentator-ral gyogyulhatnak férfiak rögtön, tartósan és utóbajok nélkül, még oly esetekben is, hol semmi sem használt; még több évi gyengült vagy elvesztett erő is helyreállíttatik (külsőleg észrevehetetlen, garantirozott ártalmatlan, izgalom nélküli, kellemes gyógy mód.) Hires tanárok elismerő nyilatkozatai legmelegebb orvosi ajánlások és az alaposan kigyógyultak ezernyi hálairati érdek nélkül tanácsolják a cs. és kir. szab. Potentator alkalmazását. Maradandó eredmény. A küldés és csomagolás diszkrétcióval. Tartalom és származás felismerhetetlen. Dr. Alt-mann Károly, Wien, VII., Mariahilfstrasse 70. sz. Felvilágosító röpiratok kívánatra ingyen és bérmentve küldetnek.